

Rose

ตรวนอาชีพญ

1

Roundlynoy

เขียน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดิ์คุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน หลังจากห่างหายจากงานของนักเขียนไทยมานาน วันนี้ Rose มาพร้อมกับงานของนักเขียนไทยเรื่องดังเรื่องแรกของปี 2568 กับเรื่อง *ตรวนอาลัย* ค่ะ เชื่อว่าหลาย ๆ ท่านน่าจะต้องรู้จักหรือเคยผ่านหูผ่านตามาแล้วแน่นอน โดยเรื่องนี้เป็นผลงานของคุณ Roundlynoy แม้จะเป็นนักเขียนหน้าใหม่ แต่ด้วยความนิยมของงานเขียนเรื่องนี้บนช่องทางออนไลน์ รับรองว่านักอ่านทุกท่านต้องไม่ผิดหวังแน่นอนค่ะ

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องราวของ ‘กตตติณณ์’ นายเอกสุดหล่อจอมทะเล้น ควบตำแหน่งอดีตดาราดูหลังรักเพื่อนสนิทมาตั้งแต่เด็ก จากคนที่ไม่เคยเห็นกฎผีวิญญานและใช้ชีวิตอย่างสงบสุขมาตลอดยี่สิบกว่าปี มีเรื่องให้คิดมากที่สุดคือเมื่อไร ‘เพลิง’ จะหันมามองตนบ้าง

ทว่าวันหนึ่งกลับถูก ‘บางอย่าง’ ดลบันดาลให้เขาย้อนกลับไปสมัย ม.ปลายที่ยังเป็นหนุ่มตี๋แสนอวบอ้วนน่าพิศ ไม่ใช่แค่ต้องเรียน ม.ปลายซ้ำอีกครั้ง แต่ยังต้องเริ่มต้นความสัมพันธ์กับเพลิงและคนรอบตัวใหม่อีกด้วย ซึ่งสิ่งที่น่าปวดหัวยิ่งกว่าคือเขาเริ่มมองเห็นกฎผีวิญญานอยู่ทุกหนแห่ง และความเปลี่ยนแปลงในครั้งนี้นี่ยังนำพาให้เขาค่อย ๆ พบปมปริศนาแสนลึกกลับมากมายเกี่ยวกับตระกูลของตัวเอง

เรื่องนี้มีทั้งหมด 3 เล่มให้อ่านกันอย่างเต็มอ้อม รับรองว่าถ้าเริ่มเปิดหน้าแรกแล้ว จะหยุดอ่านไม่ได้แน่นอนค่ะ

Rose

จากใจนักเขียน

บอกตามตรงว่าก่อนหน้านี้ไม่เคยอินอะไรไทยๆเลย รู้สึกว่ามันเข้าใจยาก เข้าถึงยาก แต่ไม่รู้เพราะอะไร دلใจ ถึงได้เลือกมาเขียนนิยายผิต่างๆที่กลัวผี และเพราะเรื่องผีผูกพันอยู่กับความเชื่อ ตำนานไทย ทำให้ราวน์จำเป็นต้องไปศึกษาเรื่องพวกนี้เพื่อเอามาเขียน นั่นทำให้ได้รู้ว่า ความจริงอะไรไทยๆ มันโคตรเจ๋ง เลยอยากหยิบยกมาเล่าในรูปแบบที่ทันสมัย ย่อยง่าย ดังนั้นถ้าใครอ่านแล้วรู้สึกว่ามันเจ๋งอย่างที่ราวน์รู้สึกก็จะดีใจมากค่ะ (ฮา)

ตรวนอาสาัญ เป็นนิยายที่ราวน์ใช้เวลาเขียนนานถึงสามปี หลังจากเลิกเขียนนิยายไปนานมาก ๆ จากเด็กน้อยที่เติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ ก้าวสู่วัยทำงาน มันคือช่วงชีวิตหนึ่งที่เราได้ลืมไปแล้วว่าตัวเองฝันอยากเป็นนักเขียน แต่นิยายเรื่องนี้กลับทำให้เราจดจำฝันนั้นได้อีกครั้ง

ดังนั้นขอบคุณทุกคนที่เลือกหยิบนิยายเรื่องนี้ขึ้นมา ทั้งที่บังเอิญผ่านมาเจอ คนที่ตามอ่าน คอมเมนต์ โดเนต สนับสนุนราวน์ในทุกช่องทาง รวมไปถึงสำนักพิมพ์ Rose ที่มอบโอกาสให้นักเขียนตัวเล็ก ๆ คนนี้ค่ะ

Roundlynoy

TRIGGER WARNING

Abuse

การทำร้าย ใช้ความรุนแรง

Dubious Consent

การ่มขึ้นโดยที่อีกฝ่ายกึ่งจำยอม
(ไม่เกี่ยวกับตัวละครหลัก)

Underage Sex

การมีความสัมพันธ์กับคนที่อายุต่ำกว่าเกณฑ์
(ไม่เกี่ยวกับตัวละครหลัก)

Arc 1 มัชยบสยอจวณ

บทนำ

ความคิดที่ติดค้างก่อร่างเป็นวิญญาน
สร้างตรวนล่ามตนอีกครั้ง
ในโลกแห่งความค้ำนี้... *ขั้วนรินทร์*

แอกซเท็ก โรงงานสมพร ขึ้นเทรนด์ทวิตเตอร์ไทยมาได้ลับดาท์กว่าแล้ว
เนื้อหาในตอนนี้นอกจากบ่นเรื่องการช่วยเหลือและเงินเยียวยาที่มาถึงล่าช้า
อีกประเด็นที่ได้รับความสนใจกลับเป็นเรื่อง ‘ผี’

เหตุการณ์ไฟไหม้โรงงานริมฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยาเมื่อเดือนก่อนมีผู้เสียชีวิต
มากกว่าร้อยศพ ซ้ำยังตายอย่างอนเอนอนถ ยังเกิดขึ้นในประเทศไทยแบบนี้
จะหนีพ้นเรื่องเหนือธรรมชาติไปได้อย่างไร

แค่ชั่วข้ามคืน ย่านชุมชนที่เคยคึกคักพล้นแปรสภาพเป็นเมืองร้าง
ทิ้งไว้เพียงซากอาคารพังถล่ม ไม่ว่าจะทอดสายตาไปทางไหนล้วนเห็นคราบ
เขม่าไหม้ดำ เส้นควันวาดลวดลายอยู่บนพื้นผนังราวกับในนั้นมีภูตผีสิงสู่
สถานที่ชวนสยองแบบนี้ อย่าว่าแต่อดีตผู้อยู่อาศัย กระทั่งเจ้าหน้าที่กู้ภัยยัง
ไม่กล้าย่างกราย ถึงขั้นรำลือกันว่าหากขับรถผ่านในยามค่ำคืนก็จะได้ยินเสียง
โหยหวนลอยมาตามลม

เป็นเสียงของคนที่ถูกเผาทั้งเป็น

ทั้ง ๆ ที่มีข่าวลือแพร่สะพัด แต่เมื่อยามเที่ยงคืนล่องผ่านกลับมีคนกล้า
มาเดินตามลำพัง เพลงสวมชุดดำตั้งแต่หัวจรดเท้า บนหลังแบกเป้ไว้ใบหนึ่ง
ใบหน้าคมคายเรียบเฉย ไม่แยแสต่อบรรยากาศพิศวงที่แผ่ขยายปกคลุม
ถึงขั้นสูบบุหรี่ฟู่กลางอ่านทวิตเตอร์ ขณะก้มตัวลอดเทปกั้นเขตตรงเข้าไปยัง
พื้นที่เกิดเหตุด้านใน

“แอบเล่นมือถือในเวลางานเธอ” น้ำเสียงเย็นชาดังขึ้นที่ข้างหู ชายคนหนึ่งปรากฏตัวขึ้นที่ด้านหลังเพลิงอย่างไร้สัมเสียง ทว่าเจ้าตัวกลับไม่สะทกสะท้าน เพียงพลิกหน้าจอโทรศัพท์มือถือให้อีกฝ่ายดูเหมือนรู้อยู่ก่อนแล้วว่ามิคนตามมา

“วันนี้มีเด็กมาพิสูจน์ความกล้า” เเพลิงเอ่ย บนหน้าจอแสดงภาพเซลฟีของวัยรุ่นกลุ่มหนึ่ง โลกเข้ันที่เด็กพวกนั้นปักไว้อยู่ห่างออกไปราวสามร้อยเมตร เมื่อคนมาใหม่เห็นทวิตเตอร์นี้ก็ปวดหัวจืดก่อนจะก่นด่าอย่างอดไม่ได้

“ไอ้เด็กเปรตพวกนี้!”

“พีวีไปตรวจดูแล้วกัน เด็กพวกนั้นผมจัดการเอง” เเพลิงแบ่งงานง่าย ๆ ก่อนทิ้งบุหรี่ปริ่งในซองเขี่ยบุหรี่ปริ่ง ชายหนุ่มถอดป้ายห้อยคอที่เขียนว่าศูนย์วัฒนธรรมไทยออก ปลดกระดุมข้อมือ จากนั้นพับแขนเสื้อขึ้น

เพื่อนร่วมงานเห็นแบบนี้ก็ขมวดคิ้ว

“แกคงไม่ได้คิดจะปลอมตัวเป็นยามใช่ไหม”

คนโดนถามหยิบไฟฉายโบกไปมาเป็นเชิงว่า “ไม่ได้เธอ”

“ก็ไม่ใช่ไม่ได้ แต่...” วีระชัยอ้า ๆ หุบ ๆ ปากพลาถมองสภาอีกฝ่าย หัวจรดท่า แล้วก็ได้แต่พูดว่า “แกแม่งโคตรไม่เหมือนยามเลยสักนิด มียามที่ไหนใส่เชิ้ตกับรองเท้านะถามจริง”

“มันมืด” คำขยายความคือ คงไม่มีใครสังเกตเห็น

“เด็กสมัยนี้มันตาดิจะตาย”

“ผมเพิ่งยี่สิบเจ็ด” วีระชัยผู้อายุสามสิบกว่าก็หัวกระตุก เห็นได้ชัดว่าคำพูดของหมอนี่กำลังส่งเขาไปอยู่ในกลุ่ม ‘ผู้สูงวัย’ และจัดตัวเองไว้ในกลุ่ม ‘เด็กสมัยนี้’ อย่างเหนียวแน่น

ไอ้เด็กนี้

คนรุ่นพี่ถอนหายใจ ก่อนโบก ๆ มือพลาถกล่าว

“แกไม่ต้องปลอมตัวหรอก แคบอกว่ ‘แฉนี้ถิ่นข้า ไส้หัวไป’ ก็พอ”

ด้วยเรือนร่างสูงใหญ่และใบหน้าดุตันของเพลิง รัตนพล อย่งไรบทบาทเพี้ยคุมถิ่นก็เหมาะกัมันมากกว่ายามเยอะ คนแก่กว่าจึงซักแม่น้ำทั้งห้ามาล้อมเด็ก ทว่าพูดไปพูดมาอีกฝ่ายกลับไม่หือไม่อือ สองตาเอาแต่มองข้ามไหล่ตนไปยัง

ด้านหลัง วีระชัยคว้ากระทูกร เริ่มแรกยังคิดว่าเพลิงแสร้างเมินตน แต่พอคิดให้ตึกกลับพลันรู้สึกว่ามีผิดปกติ

มีอะไรอยู่ข้างหลังฉันนั้นเธอ...ชายหนุ่มหันไปมองอย่างรวดเร็ว ก่อนจะพบว่าท่ามกลางหมู่อาคารรกร้าง มีเงาสีดำเงาหนึ่งกำลังพุบหมอบอยู่บนชั้นเจ็ดของตึกด้านหลัง!

“อย่าขยับ!” เพลิงกระซิบเสียงต่ำ แต่ก็ไม่ทันแล้ว เงาประหลาดนั้นคล้ายถูการเคลื่อนไหวของวีระชัยกระตุ้น มันส่งเสียงกรีดร้อง พุ่งเข้ามาทันที!

มันอยู่ตรงนั้นตั้งแต่เมื่อไหร่!...ในหัววีระชัยเหมือนมีเสียงดังกระหึ่มท่าทางเฉื่อยเฉื่อยถูกลัดทิงในชั่วพริบตา เขากับเพลิงถอยหลังอย่างรวดเร็วต่อให้เจ้าตัวนั้นยังอยู่ด้านบนตึก แต่ปลอดภัยไว้ก่อนยอมดีกว่า ซึนมันกระโดดลงมาใส่หัวคงเข้าไม่ออกแน่

ชายหนุ่มหรีตาลง แม้จะมองเห็นไม่ชัดเพราะระยะห่าง แต่เขาก็สังเกตเห็นว่า ถึงรูปร่างมันจะคล้ายกับมนุษย์ ทว่าลักษณะการเคลื่อนไหวกลับแปลกประหลาด แขนขาหมุนบิดในองศาที่ผิดเพี้ยนราวกับคนกำลังนอนตื่นพล่านอยู่บนพื้นขณะพยายามเคลื่อนที่ไปข้างหน้า

แสงจากไฟฉายสาดขึ้นไปตกกระทบกับผิวหนังที่ถูกเผาจนกลายเป็นสีดำแดงแฉ่งถ่าน เส้นผมหลุดร่วง ในเบ้าตาสองข้างเหลือเพียงโพรงลึกมืดบอดดูไม่ต่างจากซากศพที่ยังมีชีวิต

แต่วีระชัยรู้ว่านั่นไม่ใช่ศพ

“ระวังตัวด้วย” เพลิงเอ่ย

ชั่วพริบตาที่มันปรากฏตัว สีลันรอบตัวก็คล้ายจะซีดจางลง ปลายจุมูกได้กลิ่นเหม็นไหม้ หน้าปัดนาฬิกาตั้งถูกหมุนย้อนพากลับไปยังคีนแห่งอัครภัยอีกครั้ง

พวกเขาเห็นร่างของหญิงสาวที่กรีดร้องขณะถูกไฟคลอก เธอพยายามตะเกียกตะกายหนี แต่กลับถูกไฟล้อมทั่วทุกทิศ คว้นหนาลอยขึ้นสูง ไม่นานทั่วทั้งบริเวณก็มีมืดมิดดูเจียงคีน ความทรงจำของเธอคล้ายหยุดอยู่ ณ ช่วงเวลาสุดท้ายที่ตนยังมีชีวิต เฝ้ามองดูเนื้อหนังตัวเองค่อยๆ ไหม้ดำแห้งกรอบ และ

อาจเป็นเพราะแบบนั้น เธอถึงยังอยู่ตรงนี้

วีระชัยสัมผัสได้ว่าโทรศัพท์มือถือของตัวเองสั่น ชายหนุ่มล้วงมัน ออกมาจากกระเป๋ากางเกง บนหน้าจอแสดงผลการทำงานของแอปพลิเคชัน ล่าวิญญาณ

“คลื่นความถี่ตรงกัน 94%

“ยืนยัน หนึ่งในผู้ประสบเหตุโรงงานสมพร

“ระดับสติปัญญา ไม่ปรากฏ

“ระดับความรุนแรงทางอารมณ์ 8

“ไม่แนะนำให้เจรจา ขอให้เจ้าหน้าที่เตรียมอุปกรณ์ให้พร้อมเพื่อความปลอดภัยในชีวิตของตนเอง

“ยินดีต้อนรับสู่โลกแห่งความคำนึงชั่วนิรันดร์”

เสียงแข็งทื่อไร้อารมณ์ดังออกจากลำโพง แสดงให้เห็นว่าเป็นเสียงของ ปัญญาประดิษฐ์ ทว่าแม้จะได้รับคำเตือนว่าอันตรายถึงชีวิต แต่ท่าทีของ วีระชัยกลับไร้ความหวาดหวั่น

แสงจันทร์กระจ่างช่วยเผยให้เห็นว่าเขาดูแทบไม่ต่างจากพนักงานบริษัท ที่ชายวิญญาณให้กับการทำโอที ร่างกายผอมแห้ง ดวงตาสีโกโหล ตาม ล้นกรามยังปรากฏไรหนวดจางๆ

“อยากให้ผมอยู่ช่วยก่อนไหม” เพลิงถาม

“ไม่เป็นไร ช่วยจุดธูปให้ฉันแทนก็แล้วกัน ว่าไป...เพลิง พุชนี้แกไม่ทำ โอทีใช่ไหม”

เพลิงพยักหน้า ไม่ได้อ้าปากอธิบายอะไรเพิ่มเติม แต่วีระชัยกลับ สาวเท้าไปหาผีตายโหง ขณะให้ความสนอกสนใจกับประเด็นนี้ไปพร้อมกัน

“ไปไหน ยุ่งๆแบบนี้หัวหน้าขอไว้ไม่ใช่หรือไงว่าถ้าไม่สำคัญจริงอย่าลา” เอ่ยมาถึงตรงนี้เขาก็ชะงัก เหลียวหลังมาพร้อมรอยยิ้มกริ่ม

“แฟน?”

“เปล่า” เพลิงตอบ น้ำเสียงทุ้มลึกและแหบห้าว ทว่าเมื่อพูดถึงประโยค สิ้นท้าย ในดวงตาพลันปรากฏรอยยิ้ม “วันเกิดหมาผม”

หมา?

วีระชัยทำหน้าที่เหมือนเพ็ญกิมของเปรี๊ยะ

วันเกิดหมาสำคัญถึงขั้นต้องลาเลยเหรวอะ

แน่นอนว่าซักให้ตายอย่างไรก็ไม่ได้อะไรจากเจ้ารุ่นน้องปากหนัก โลก ลีซีเปียแผ่ขยายออกโดยมีจุดศูนย์กลางจากผีสาว ดูราวกับน้ำหมึกที่แผ่ซ่าน บนแผ่นกระดาษ หยาดหมึกหยดลงบนทิวทัศน์ มอบลีสน้ำตาลเทาให้ยาม ราตรี วีระชัยยังคงก้าวไปข้างหน้าจนกระทั่งผิวกายสัมผัสได้ถึงไอร้อนระอุ ของเปลวไฟที่ไหม้ไหม้ในวันนั้น

ชายร่างผอมหยิบกระบอกปืนที่ซ่อนไว้ตรงลีซ้าง เป็นปืนขนาด 9 มม. ซิก ซาวเออร์ รุ่นเดียวกับในโครงการสวัสดิการตำรวจไทย ทว่าบนด้ามจับ กลับปรากฏอักขระยันต์สลักไว้ถึยิบ

ร่างลีดากระโจนลงจากตึกสูงเจ็ดชั้น เสียงกระดูกหักลั่นดังบาดหู

วีระชัยขยับกระบอกปืน นั่นเป็นตอนที่วิญญูณอากาศเฉยหน้าขึ้น ในเบ้าตาลงไปปรากฏของเหลวร้อนระอุไหลพราว โพรงปากไร้ลิ้นกำลัง ส่งเสียงกรีดร้องคล้ายกำลังตะโกนถามว่าทำไมชีวิตเธอจึงสั้นถึงเพียงนี้ ทำไม ความเลินเล่อของคนกลุ่มหนึ่งจึงคว่ำชีวิตคนนับร้อยทำร้ายคนนับพัน

ความทุกข์ตรมไม่ยินยอมก่อร่างขึ้นเป็นโลกแห่งความค้ำึง คือ เศษเสี้ยวสุดท้ายซึ่งยึดโยงผู้วายชนม์ไว้กับภพคนเป็น

ชายหนุ่มสบตากับสัมภเวสี ตัวเขาเองก็ไม่อาจตอบคำถามนี้ ในฐานะ หมอผี ผู้คนมักคิดว่าพวกเขาเหมือนกับพระที่เข้าใจวิถีแห่งการเกิดดับ มีพบ ก็ต้องมีพราว ใครจะรู้ว่าแท้จริงแล้วเหล่าหมอผีกลับไม่ได้ต่างจากมนุษย์ ปุถุชนเลย

ไม่อาจปล่อยวาง ไม่อาจยินยอม

แต่พวกเขาล้วนภาวนา...ให้ทุกผู้รนามจากไปอย่างสงบ

เขาเอื้อนเอ่ยบทสวดด้วยน้ำเสียงแหบต่ำ ราวกับสายฝนเย็นฉ่ำที่ตกลง กลางเปลวเพลิง รุ่นน้องของเขาอบตัวลงปักธูปดอกเดียวลงพื้นถนน ก้านธูป แสงทะลุพื้นปูนไม่ต่างจากปักลงบนผืนทราย

“ขอพุทธองค์ทรงนำทางผู้หลงผิด

“ขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์เมตตาสู่แดนสรวง

“ขอโลกันตร์สะบันซึ่งความลวง

“ภวานาท่านสูนิพพานในชั่วกาล”

ริมฝีปากของหมอผีขยับ เอ่ยถ้อยคำสุดท้ายก่อนสิ้นไถ่ กระสุนอาคม
ทะยานออกจากรังเพลิง ทะลวงผ่านหัววิญญูณร้ายอย่างแม่นยำ

“และลาก่อนชั่ววันรินทร์”

ทดลองอ่าน

ตอนที่ 1

भागवत

ยามเที่ยง ของกรุงเทพฯ นั้นร้อนมากจนกฤตติณณ์ตัดสินใจสู่ม้าเข้าคาเฟ่แถวนั้นเพื่อหลบร้อน เขาเดินเข้าไปด้านในและเห็นว่า นอกจากพนักงานบริษัทที่พับหลังอยู่หนึ่งคน ก็มีนักศึกษามานั่งตากแอร์เล่นโทรศัพท์มือถืออีกสองคนเท่านั้น

เสียงเปิดประตูเรียกความสนใจจากนักศึกษาหญิงให้เงยหน้าขึ้น ลมหายใจของเธอสะดุด ก่อนจะพาดขาเพื่อนด้วยความตกใจ

“เซี่ย!” แร่งพาดนั้นหนักไม่เบา เล่นเอาคนโดนตีโมโห ใครจะนึกว่าคุณเพื่อนกลับไม่สนใจเธอเลยสักนิด เอาแต่จ้องคนมาใหม่ด้วยรอยยิ้มโง่มจนเธอต้องหันไปมองตามอย่างอดไม่ได้

[พีติณณ์?]

เพราะอีกฝ่ายอยู่ห่างไปเพียงไม่กี่ก้าว ทำให้พวกเธอไม่อาจพูดคุยกันด้วยเสียง เธอพิมพ์ข้อความส่งไลน์ไปหาเพื่อนด้วยมือสั่นเทา

[ใช่! พีติณณ์ของฉัน!!]

เพื่อนร่วมชั้นตื่นตื่นจนใบหน้าแดงก่ำ พวกเธอเป็นนักศึกษามหาลัย S เด็กกว่ากฤตติณณ์สามรุ่น จึงทันได้ชื่นชมความหล่อเหลาของรุ่นพี่คนดังประจำมหาลัยพอดี

แบ่งปัน เธอต้องแบ่งปันโมเมนต์นี้!

เด็กสาวอาศัยจังหวะที่กฤตติณณ์เงยหน้ามองเมนู กดถ่ายรูปอย่าง

รวดเร็ว

[@Husband collection : บังเอิญเจอแฟนเบอร์ 17 โดนตกครั้งที่ N
หล่อมากจนอยากตาย (แบบรูป)]

ภาพของชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่งถูกโพสต์ลงทวิตเตอร์ เขายืนหันข้าง
ให้กั๊กกล้อง เผยให้เห็นใบหน้าครึ่งเดียวที่กำลังเงยขึ้นมองเมนูเหนือเคาน์เตอร์
ปลายจมูกโด่งเป็นสัน ดวงตาหริ่งน้อยๆ ผิวขาวสว่างตัดกับเส้นผมสีน้ำตาล
เป็นประกาย ยามอยู่ได้แสงไฟสีเหลืองนวลยิ่งดูละมุนละไมจนหัวใจคนมอง
แทบละลาย

[(หัวใจ)(หัวใจ)(หัวใจ)]

[หล่อจนเจ็บนม]

[ใจพุ่มมม]

เดิมทีแอ็กเคานต์ของเขามีไว้ลงภาพหนุ่มหล่อ มียอดติดตามมหาศาล
อยู่แล้ว เพียงชั่วพริบตา ยอดกดเลิฟกดรีโพสต์ก็พุ่งพรวดๆ ข้อความจำพวก
ชวาร์ปคะๆ เต็งไม่หยุดหย่อน

เด็กสาวยิ้มกริ่ม ไม่รังเกียจที่จะแบ่งปันรุ่นพี่ตัวเองให้คนอื่นอีกฉะ
ไม่นานเธอก็ซุดภาพอินโฟกราฟิกแนะนำตัวขึ้นมาจากแฟนเพจที่ถูกทิ้งร้าง การ
อัปเดตล่าสุดคือเมื่อสามปีก่อน มือที่เตรียมจะเซฟภาพพลันหยุดลง

เธอเยกหน้าขึ้นมองกฤตติณณ์ที่เผยแพร่ยิ้มอารมณ์ดี

“เอาโกโก้มินต์ครับ”

นั่นเป็นเมนูที่เขาชื่นชอบ ในอินโฟกราฟิกเองก็เขียนอยู่ เมื่อเห็น
อีกฝ่ายดูสงบนิ่งผ่อนคลายในขณะทวิตเตอร์กำลังเดือดพล่าน สุดท้ายเธอ
ก็กดส่งภาพนั้นออกไปไม่ลง

ห้าปีก่อน คนตรงหน้าเคยเป็นดาวดวงใหม่ของวงการบันเทิง แต่เล่น
ซีรีส์ได้สองสามเรื่องก็หายหน้าไปหลังเจอแฟนคลับโรคจิตบุกเข้าที่พัก แม้
เจ้าตัวจะไม่เคยมาร่วมแถลงข่าวอ้อลา ทว่าภาพอาการบาดเจ็บที่นักข่าวถ่าย
มาจากจุดเกิดเหตุก็ทำเอาแฟนคลับปวดใจจนน้ำตาาร่วง ทั้งกันด่า ทั้งสาปแช่ง

ไอ้โรคจิตนั่นสารพัด

ตอนนั้นภกตติณณ์เพิ่งอายุยี่สิบ เป็นหนุ่มน้อยแรกรุ่นที่ควรใช้ชีวิตสนุกสนานรำเริง ตอนนี้อีกฝ่ายห้อยป้ายพนักงานบริษัท กำลังเลือกเครื่องดื่มอย่างสบายอารมณ์ นอกจากงานถ่ายแบบเล็กๆ น้อยๆ ก็แทบไม่เห็นความเคลื่อนไหวใดในโซเชียล

เธอถอนหายใจ เก็บรูปไว้แล้วพิมพ์ออกไปว่า

[@Husband collection : แฟนเบอร์ 17 ของฉันรักความเป็นส่วนตัว พวกเธอก็ชื่นชมความหล่ออยู่ตรงนั้นแหละ!]

หลังจากสั่งน้ำ ภกตติณณ์ก็หาโต๊ะว่าง ๆ มุมหนึ่งโดยไม่ได้แยแสสายตาที่มองมาแม้แต่น้อย เขาหยิบโทรศัพท์มือถือถือมากดเข้าเฟซบุ๊กตามความเคยชิน แค่เปิดหน้าแรกก็เห็นสเตตัสของใครบางคนแล้ว

Rattanapol Keerati : [หิวกาแฟ]

ข้อความสั้นกระชับ สเตตัสสั้น ๆ เรียกรอยยิ้มให้ปรากฏตรงมุมปาก ภกตติณณ์เคาะนิ้วเล่นลงบนหน้าจอสองสามที สายตาเบนไปตกที่เมนูอเมริกาโน่บนป้ายร้าน ก่อนริมฝีปากจะปรากฏรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ขณะพิมพ์คอมเมนต์ส่งไป

Krittatin Hansuwan : [อยู่ร้านกาแฟ เอาอะไรไหม]

Rattanapol Keerati : [เดี่ยวชงกินเอา]

คำตอบนี้เท่ากับว่าปฏิเสธแล้ว ภกตติณณ์ถอนหายใจเบา ๆ ขณะมองแผ่นหลังของเจ้าตัวที่ถูกนำมาตั้งเป็นภาพโปรไฟล์

รัตนพล หรือ 'เพลิง' เป็นเพื่อนของเขามาตั้งแต่ ม.4 ภกตติณณ์จำได้ว่าอีกฝ่ายเข้าเรียนเข้าไปสองปี พอเปิดเทอมมาจึงตัวโตกว่าเพื่อนรุ่นเดียวกัน เวลาเข้าแถวมีสภาพไม่ต่างจากยักษ์ปักหลั่น ทั้งหน้าตายังเหี้ยมโหดดูดัน เป็นคนประเภทที่ถ้าเขาเดินมาตามทาง คุณก็จะนึกว่าเขามาไถเงิน

น้องเพลิงน้อยคนนั้น แค่เจอกันวันแรกก็ไม่มีใครอยากคบด้วยแล้ว ภกตติณณ์จำได้ว่าสมัยเรียนยังมีข่าวลือบอกว่าคนสวยขาของเขาเป็นนักเลงหัวไม้ เคยยกพวกตีกับเด็กกาะชีวะมาก่อน ดังนั้นสาเหตุที่เข้าเรียนช้าย่อม

ไม่พ้นถูกขังไว้ในสถานพินิจ

ได้ยินแบบนั้น พวกเด็กไสวีย์เบียวมีหรือจะกล้า ต่างพากันเรียกเพลิง ว่าลูกพี่อย่างนอบน้อม ไม่ได้รู้เลยว่าคุณลูกพี่ที่ตัวเองเอ่ยถึงคือเด็กเรียน ในหมู่เด็กเรียน ขนาดโตโตเรียนยังไม่เคยโตโต นับประสาอะไรกับยกพวกตีกัน เป็นพวกนั้นที่ดูการ์ตูนมากเกินไป มโนกันไปเองล้วนๆ

ตอนอยู่ม.ปลาย เพลิงคือพี่ใหญ่ของคนทั้งห้อง ส่วนเขาเป็นเจ้าของเด็ก อ้วนที่ถูกคนรังแก ใครจะนึกว่าวันหนึ่งพวกเขาสองคนจะได้มาข้องเกี่ยวกับกัน

มัธยมจนถึงมหาลัย ก้าวสู่วัยทำงาน ในช่วงชีวิตอันงดงามปรากฏ เเงาร่างของใครบางคนประทับอยู่อย่างลึกล้ำ

เป็นคนที่ทั้งโง่ม ทั้งทึมที่เหมือนก้อนหิน โดนตามจีบมานานขนาดนี้ แล้วยังไม่รู้ตัว

ห้องนี้หยาบกร้านลากผ่านภาพแผ่นหลัง ก่อนกฤตติณณ์จะหัวเราะ เสียงเบา พิมพ์ข้อความส่งออกไปอย่างรวดเร็ว

Krittatin Hansuwan : [ซื้อมาแล้ว ลงมารับด้วย]

กาแพหนึ่งแก้วแถมหัวใจหนึ่งที ยังไงก็ช่วยมารับไปด้วยนะครับคนดี

กฤตติณณ์หิ้วกาแพหนึ่งโกโก้มินต์หนึ่งเดินข้ามถนน เมื่อถึงที่ทำงานอีกฝ่าย ก็หยิบโทรศัพท์มือถือออกมาโทร.หา วาดรอยยิ้มอยู่บนสีหน้าและแววตาด้วยความอารมณ์ดี ชับแน่นให้ใบหน้าหล่อเหลายิ่งสว่างสดใส เจิดจ้าเป็นประกาย

“โง่” เสียงของเพลิงหุ้มต่ำ ปลายเสียงยังแหบพร่าน้อยๆ เมื่อดัง ออกจากลำโพงก็พานให้คนฟังรู้สึกจ๊กจ๊ก

“สวัสดีครับ กาแพที่คุณลูกค้าสั่งมาถึงแล้วครับผม ไม่ทราบว่าอยู่ที่ ตึกธารไทยใช่ไหมครับ”

เพลิงหัวเราะ “ครับ จะลงไปเดี๋ยวนี้”

ว่าจบก็กดตัดสาย อีกฝ่ายไม่ใช่คนพูดมาก ข้อนี้กฤตติณณ์รู้ดี เขาเก็บ โทรศัพท์มือถือก่อนจะมองหาจุดนัดพบ

[รออยู่ตรงเสาแถวประตูนะ] เขาพิมพ์บอกไปในเมสเซนเจอร์ อีกฝ่าย ส่งไลน์กลับมาเป็นเชิงว่ารับทราบ

ไม่นานเพลงก็ลงมาจากตึก ทางที่อีกฝ่ายเดินมาไม่มีประดับตั้งบดบัง สายตาพอดี ถึงอย่างนั้นกฤตติณณ์ก็ไม่รีบร้อนจะร้องเรียก ยังคงกอดอก ยืนฟังเสนา ใช้เวลาอันแสนสั้นนี้ยื่นมอง ‘คนสวย’ ของตัวเองให้ชื่นตาชื่นใจ

ว่ากันตามตรง เพลง รัตนพลไม่มีอะไรที่ใกล้เคียงกับ ‘คนสวย’ เลยสักนิด แต่โบราณว่าคนเราเมื่อมีความรักแล้ว กระทั่งหญิงอัปลักษณ์ยังเห็น เป็นสาวงาม นับประสาอะไรกับคนที่หลงเธอประหนึ่งโดนของ ดังนั้นใน สายตากฤตติณณ์ มีหรือที่พอหนุ่มล่ำบักผู้เอาจล้ามรัดคอตนตายได้จะไม่กลายเป็นคนที่ดูดีที่สุดในโลก

ถ้าเพลงรู้ว่าตัวเองโดนแอบเรียกแบบนี้มาตั้งหลายปี ไม่รู้ว่าคนสวยเขา จะซัดเขาไปกองกับพื้นไหม

กฤตติณณ์กำหัดขึ้นปิดปาก บดบังรอยยิ้มเอาไว้อย่างแนบเนียน เขา กระแอมกระไอก่อนโบกมือไปมา ส่งเสียงเรียกไม่ดังไม่เบา

“ทางนี้” เมื่อถูกเรียก ไม่นานเพลงก็หาเป้าหมายพบ

“ไม่ดีกว่านายจะซื้อมาจริงๆ”

“ก็ไม่ได้เจอกันนานเลยอยากเห็นหน้า” น้ำเสียงทุ้มนุ่มเจือแววหยอกล้อ ฟังไม่ออกว่าจริงหรือหลอก กฤตติณณ์กะพริบตาน้อยๆ ขณะโน้มตัวเข้าไปหา ดวงตาสีน้ำตาลแดงซ้อนขึ้นมอง รอยยิ้มบนเรียวกปากอ่อนหวานออกด้ออัน เสียจนคนผ่านไปผ่านมาต่างพากันเหลียวหลัง

คิดถึงนะครับ

เผชิญหน้ากับรัศมีความหล่อระดับทำลายล้าง เพลง รัตนพลกลับ เพียงเลิควิวน้อยๆ สีหน้าสงบนิ่งตั้งหินผา ไม่มีท่าที่รู้สึกรู้สาลเลยสักนิด

กฤตติณณ์หัวเราะในลำคอคล้ายชินชากับปฏิกิริยาตอบรับนี้ เขาแกว่ง แก้วกาแฟไปมาก่อนยื่นให้อย่างเอาใจ

“ถือว่าเป็นค่าเรียนแล้วกัน” เขาอ้างถึงกิจกรรมเข้าฟิตเนสที่ขอให้ คนตรงหน้าเป็นเทรนเนอร์ลดหุ่นให้

และแน่นอนว่านั่นมันก็แค่อีกหนึ่งข้ออ้าง

เพื่อจะได้ใกล้ชิดคนที่ชอบสักหน่อย กฤตติณณ์สามารถหาข้ออ้างได้ ล้านแปด เอากาแฟมาฝาก เอาขนมมาให้ กระทั่งเหมาร้านอาหาร แสร้ง

ทำเป็นผู้โชคร้ายลำดับที่ xxx ยังเคยทำมาแล้ว เหลืออย่างเดียวคือยังไม่ได้
คุกเขาขอเป็นแฟน เพื่อนรู้ โลกรู้ว่าเขาจีบใคร แต่คนเดียวที่ไม่เคยรู้คือเพลิง
รัตนพล

กฤตติณณ์ปวดใจหนักมาก

เพลิงยังคงมองกาแฟนมือเขานิ่ง ๆ ก่อนจะเอ่ย “ถ้าเป็นค่าเรียนฉันคง
รับไว้ไม่ได้”

เป้าสายตาเขาเลื่อนไปตกยังช่วงท้องของใครบางคน มุมปากที่หยักขึ้น
น้อย ๆ เจือประกายล้อเลียน “เพราะเห็นได้ชัดว่าฉันเป็นทรนเนอร์ที่ไม่ได้
เรื่องเท่าไร”

กฤตติณณ์แหม่วพุงทันที

“ช่างฉันเถอะนา!”

เพลิงหัวเราะเสียงทุ้มขณะรับกาแฟนมา กฤตติณณ์ลอบพ่อนลมหายใจ
โดนคนที่แอบชอบทักว่ามีพุง ไม่ว่าจะใครก็ต้องอายกันทั้งนั้น

“อันนี้กินมากก็ไม่ดี” ทั้ง ๆ ที่คิดว่าหมอนี้เจ็บกับเรื่องน้ำหนักแล้ว แต่
จู่ ๆ เพลิงกลับก้มหน้าลงมาดูดิโกโก้มินต์ของเขาหายไปทีเดียวครึ่งแก้ว!

หมอนี้!

แก้วละหกสิบบาทเลยนะ!!

กฤตติณณ์โมโห ต่อให้ฐานะทางบ้านเขาจะไม่เลว ทว่าเมื่อเข้าสู่วัย
ทำงาน เขาก็ใช้แค่เพียงเงินเดือนรับผิดชอบชีวิตตัวเองอย่างเคร่งครัด น้ำ
แก้วละหกสิบบาทในสายตาคุณชายหาญสุวรรณตอนนี้ก็ถือว่าแพงแล้ว

ทว่าเมื่ออีกฝ่ายเงยหน้าขึ้น ทั้งปากทั้งตาที่เจือรอยยิ้ม บนเรียวปาก
ยังมีครบโกโก้อยู่จาง ๆ ทำเอาหัวใจของเขาเต้นผิดจังหวะ ความกราดเกรี้ยว
เหมือนลูกโป่งที่ถูกเจาะลมพิบหายไปทันที

ในหัวกฤตติณณ์ผุดความคิดทำนองว่าแค่หกสิบบาทจะเสียดายไปทำไม
ถ้าทำให้เพลิงยิ้มได้ หกพันเขาก็ยอมจ่าย

“กินแค่นี้ก็พอ ขอบใจสำหรับกาแฟน เต็มจันโอนไปให้ แล้วเจอกัน”

“แล้วเจอกัน” ทั้ง ๆ ที่คนตรงหน้าเอ่ยอย่างไม่รีบไม่ร้อน กฤตติณณ์
กลับมีอาการเหมือนเครื่องค้าง เมื่อเพลิงโบกมือเขาก็โบกมือตาม และถ้า

ดูไม่ผิด รอยยิ้มข้ามชั้นบนหน้าโหดๆ นั้นยังคล้ายจะขยายกว้างขึ้นด้วย
 เดียวนะ เมื่อกี้เพลงเพิ่งดูดน้้าจากหลอดนี้ ถ้าฉันกินต่อก็จะหมายความว่า...
 ว่า...

แค่เริ่มคิดใจก็เริ่มเต้นตึกตัก กฤตติณณ์นี่โกโหดตัวเอง อายุก็ใกล้จะ
 ยี่สิบห้าแล้ว ยังมาใจเต้นอะไรกับจูบทางอ้อมอีก!

“นั่นเด็กสงกาแพแกลหรือ”

“เปล่า” ถึงเพลงจะปฏิเสธ แต่วีระชัยที่เพิ่งไปซื้อข้าวกลางวันกลับมา
 ก็ยังชะโงกหน้าไปมองอย่างสนใจ เมื่อเห็นลายหมิวอันสีขาวยาวบนแก้ม
 เขาก็ร้อง

“เฮ้ย! ร้านนี้อร่อยนะ ฉันไปกินทุกวัน”

“พี่หมายถึงไปหลับ?”

วีระชัยเหลือเกตาใส่

“เขาเรียกไปพัก-สาย-ตา ไอ้เด็กนี้ คนอื่นไม่ใช่แกลนะ ถึงจะได้
 อดหลับอดนอนไหว” บ่นไปพลางอ้าปากท้าวไปพลาง แต่ภาพรอยยิ้ม
 หวานเจี๊ยบที่เห็นตอนเดินเข้าตึกมาก็ยังติดตาเกินกว่าจะมองข้าม

วีระชัยเหล่ตามองคนข้างกาย ถึงหน้าตาหมอนี้จะทำให้คนอื่นเกรงอก-
 เกรงใจไม่กล้าเข้าชี้ แต่จิตวิญญาณแห่งการเฟื่องมันร่ารือ่ง สุดท้ายก็อดใจ
 ไม่ไหว ชยับเข้าไปใกล้ก้าวหนึ่ง เอาศอกสะกิดน้องมันไปที่

“แฟนหรือ ยิ้มอย่างนั้นอย่ามาบอกว่าเพื่อน หัวเด็ดตีนขาดยังไงฉัน
 ก็ไม่เชื่อ” ต่อให้มีความเป็นไปได้ว่าอาจเป็นคนมาจีบ แต่วีระชัยเลือกปิด
 สมมุติฐานนี้ทิ้ง คาร์รู้ไว้ว่าในองค์กรไสยเวทแห่งนี้ ชื่อเพลง รัตนพลติดโด
 ‘บุคคลที่ไม่ควรมีเรื่อง’ ตั้งแต่วันแรกที่เข้างาน ผ่านมาสามปียังไม่เคยหลุดโด
 เลยสักครั้ง ถึงขั้นมีคนเรียกมันลับหลังว่าเป็นตัวประหลาด ดังนั้นถ้าจะพูดว่า
 เจ้าเด็กนั่นเป็นฝ่ายมาจีบ สู้บอกว่าเพลงไปชมชู้เจ้าหนุ่มนั่นมาเป็นแฟน วีระชัย
 ยังทำใจเชื่อได้มากกว่า

“เปล่า” เพลงปฏิเสธอีก คำตอบยังคงสั้นกระชับ เล่นเอาคนเป็นรุ่นพี่
 เทบอยากจับมันนั่งปาก แต่ลิปต์กลับมาพอดี เลยได้แต่ปล่อยผ่านไปอย่าง

น่าเสียดาย

ใครจะไปนึกว่าตอนก้าวเข้าลิฟต์ ปากหนักๆ นั้นจะยอมเปิดขึ้นอีกครั้ง
“หมาผม”

หมา?

หมาความว้ายังไงวะ หมาเหรออ ช่วยอธิบายให้ชัดลึกลับที่มันจะตายไหม
ไอ้เด็กนี่!

เห็นรุ่นพี่ทำหน้าที่เหมือนอยากจะด่าคน แทนที่จะเกรงกลัว ในดวงตา
เพลิงกลับปรากฏรอยยิ้มซัน โทรศัพท์มือถือของเขาสั้นครี๊ด ชายหนุ่มหลุบตา
ลงอ่านข้อความก่อนจะพูดเนิบๆ “ผมว่าพี่สนใจอันนี้ดีกว่า”

วีระชัยร้องหือ มองรุ่นน้องกดอ่านข้อความพร้อมเอ่ย “แผนก
เทวสัมพันธ์มาขอให้ช่วยนะ”

ชายหนุ่มชะงัก องค์กรแห่งนี้นอกจากแผนกปฏิบัติการที่ทำหน้าที่ล่า
วิญญาณ จัดการคุณไสยนอกรีตแบบแผนกเขา ยังมีแผนกอื่น เช่น แผนก
เทวสัมพันธ์ แผนกชำระล้าง แค่ได้ยินว่าเป็นแผนกไหนขอความช่วยเหลือมา
หนึ่งตาเขาเขาก็กระตุกยิกๆ

แผนกนี้้าปากที่ไร ถ้าไม่เกิดเหตุร้ายก็เป็นภัยพิบัติ ไม่ว่าใครก็
ไม่อยากให้พวกมัน้าปากทำนายอะไรนอกจากใบ้หวย แต่น้าเศร้ายี่ความ
ปรารถนาของวีระชัยไม่สมหวัง คำพูดของเพลิงก็ยังแทนความหมายว่าไอ้ที่
อยู่ดี

“พวกนั้นยืนยันแล้วว่าภายในสัปดาห์นี้อาจเกิด ‘จุดย้อนกลับสมบูรณ์’
พี่เองก็เตรียมตัวเถอะ”

ตอนที่ 2

วันเกิด

เพราะวันนี้ เป็นวันหยุดตามสวัสดิการหยุดวันเกิด กฤตติณณ์จึงนอนกอดหมอนด้วยท่าที่เกียจคร้าน ทำคางมองรูมเมตตัวเองแต่งตัวออกไปทำงานอย่างสบายอารมณ์

เทียบกับเพื่อนร่วมห้องผู้มีใบหน้าหล่อเหลาโดดเด่น เค้าน้ำจิ้นชิ้นนั้นก่อนไปทางน่ารัก ดูราวกับหนุ่มน้อยใสซื่อ ทว่าใครจะรู้ว่าภายใต้เสื้อผ้าวทหลวม เจ้าหน้าคิดตื้นนั้นกลับซ่อนขอบอติมาร์เวลไว้อย่างแนบเนียน

จิ้นซีเหลือบมองมาขณะสอดนิ้วเข้าไปในเรือนผมยาวประปร่าก่อนจับมัดlovak ๆ กลายเป็นทรงผมสไตล์คนชกแบบที่มันชอบว่า

“มองตาเยี่ยมขนาดนี้ อยากรได้มอร์นิงคิสเธอจะเมียจ๋า” และบางคนก็ดูดีเฉพาะตอนยังไม่เปิดปากพูดเท่านั้น

“หุบปาก” กฤตติณณ์เคี้ยวกระตุก แค่ได้ยินคำว่าเมียก็รู้สึกคลื่นไส้ เพื่อนเขาคอนนี้มองเผิน ๆ เหมือนเกย์รับตามชนบ แต่มีแค่เขาที่รู้ว่าหมอนี่ถนัดใช้หน้าหวาน ๆ ออกอ้อนให้คนตายใจก่อนรวบหัวรวบหางแค่นั้น

เห็นสีหน้ามุ่มฟูของเพื่อน จิ้นซีก็หัวเราะลั่น มือเหวี่ยงบานพับปิดประตูตู้เสื้อผ้ากลางถาม “ก็โหมงแล้ว”

“เจ็ดโหมงครึ่ง”

“ยังมีเวลา” ชายหนุ่มพยักหน้า ก้าวเข้ามาหาเพื่อนที่ยังนอนอืดพลางยิ้มกรุ้มกริม “เมียจ๋าอยากได้มอร์นิงคิสหรือ ‘อย่างอื่น’ ดีล่ะจ๊ะ”

กฤตติณณ์ชนลูกจรรย์เซีย ชายหนุ่มปาหมอนไปอัดหน้าอึกฝ้ายด้วยความหมั่นไส้

“ไปทำงานไป!”

“โอ้ๆ คนหล่อของผมโกรธแล้ว” จินซีโยกหลบเหมือนนกรู้ ร่างกายสูงใหญ่ไหลเข้ามาทอด ศีรษะซุกซบลงบนปาดอย่างอดอดอัน “สุขสันต์วันเกิดนะครับ”

น้ำเสียงของจินซีหุ่มนุ่ม อ่อนหวานประหนึ่งมีช็อกโกแลตกำลังละลาย อยู่บนปลายลิ้น ทว่าคนฟังกลับไม่ใจอ่อน ยังผลักหัวเจ้าเพื่อนเวรไปหนึ่งที “ขอบใจ แต่ถ้านายยังไม่ไปจะสายแล้วนะ”

เห็นคนในอ้อมแขนเริ่มฮึมแฮ่จินซีก็เรียนรู้ที่จะหยุด วันนี้เป็นวันเกิดต่อให้อยากรังแกคุณเพื่อนแค่นี้ก็ควรยกอดไปวันหลัง

“ของขวัญอยู่บนโต๊ะ นายก็อย่านอนเพลิน ลุกไปกินข้าวด้วย” ว่าพลางยี้หัวเจ้าตัวซี้เกียจจนฟูยุง เล่นเอากฤตติณณ์ต้องยกมือขึ้นปิดป้องเป็นพัลวัน “รู้แล้วนา!” เมื่อคนบนเตียงจะทำจะแยกเขี้ยวบังคับจริงๆ จินซีก็ยอมรามือคว้ากระเป๋าถือก่อนหันหลังออกไปทำงาน

“เย็นนี้กินที่หมูทะเล้าพระยา อย่าไปสายล่ะ” ก่อนออกจากห้องยังไม่วายเตือนทิ้งท้าย เจ้าของวันเกิดโบกมือปัดๆ เป็นการบอกว่ารับทราบและไล่ให้ไปทำงานในคราวเดียว

“อ้อ แล้วก็...ไอ้ที่นายเตรียมไว้นั้นนะ ฉันช่วยเช็กซ้ำให้แล้วนะ วันนี้ขอให้โชคดีล่ะ” จินซียิ้มเย้าก่อนจะปิดประตูตามหลัง กฤตติณณ์หน้าแดงก่ำถลึงตาใส่เจ้าพยาธิจอมรู้ดี

เรื่องแบบนี้ไม่ต้องย้ำบ่อยๆ ได้ไหม กว่าเขาจะทำเป็นลืมได้ เมื่อวานก็ตื่นเต้นจนแทบไม่ได้นอนแล้ว

ชายหนุ่มเบนสายตาไปยังของขวัญบนโต๊ะ ด้านข้างมีการ์ดอวยพรวันเกิดวางไว้ ริมนิปากสีอ่อนพลันปรากฏรอยยิ้มจาง นับไปนับมาเขาก็รู้จักกับจินซีมาตั้งหลายปี ไม่ว่าจะคนที่สอนให้เขารู้จักดูแลหรือยอมรับว่าตัวเองเป็นเกย์ก็ล้วนเป็นหมอนี่ทั้งนั้น

แก้ปีแล้วที่เขารู้จักเพลิง ตามจีบวนเวียนอยู่รอบตัวหมอนี่ แต่กลับ

ไม่เคยกล้าสารภาพออกไป เพราะกลัวว่าแม่แต่สถานะเพื่อนจะยังรักษาไว้ไม่ได้ แต่ในวันเกิดปีนี้ เขาออกจิ้นซีไปว่าจะหน้าด้านขอให้หมอนั้นรับรักเป็นของขวัญ

แก้วปี...

งานเลี้ยงวันเกิดถูกจัดขึ้นตอนเย็น เหล่าเพื่อนฝูงล้วนมารวมตัวกันคับคั่ง ในฐานะเจ้าของวันเกิด กฤตติณณ์ทั้งกินหมู ทั้งดื่มเบียร์ไปเยอะมาก ตรงข้ามกับเพลงที่แม่จะมีคนเข้ามาทักทาย แต่แก้วเบียร์กลับไม่พร่องลงสักนิด ทว่าการนั่งนิ่งอยู่คนเดียวท่ามกลางเพื่อนฝูงที่กำลังฮาเฮย่อมกลายเป็นจุดเด่น เจ้าซีเมาเป็นคนหนึ่งสไลด์ตัวมาหา ถามด้วยดวงตาน้ำเอี่ยม

“นายไม่ดื่มหน่อยเหรอ”

“ฉันซีม่อไซค์มา”

คำตอบนี้นับว่าปิดหนทางมอมเหล้าอย่างเด็ดขาด ทุกคนต่างผุดลีหน้าเสียดาย รู้จักกันมาตั้งหลายปี เพลงไม่ค่อยมางานเลี้ยงสักเท่าไร วันนี้มีโอกาสได้คำตอบจากคำถามที่ทุกคนสงสัยมาตลอดคือ ‘ถ้าหมอนี้เมาเป็นยังไง’ จึงดูเหมือนวางแผนกันอย่างกระตือรือร้น แต่ต่อให้อยากรู้อยากเห็นแค่ไหนก็คงปล่อยให้คนเมาซีรถกลับไม่ได้

พวกเขาพากันส่งสายตาหาผู้กล้าอาสาไปส่ง

ถ้าเพลงเมาแล้วอาสาละ... รายหนึ่งเผยสีหน้าหวาดผวา ถอนตัวออกจากขบวนไปหนึ่ง

หรือเมาแล้วชอบสวนลาม?...ความเป็นไปได้ข้อนี้น่ากลัวกว่าข้อก่อนหน้า เพลงตัวโตออกปานนั้น ถ้าเกิดว่าเมาแล้วสวนลามจริง ใครจะขัดขึ้นเขาไหวทุกคนตัวลั่น รู้สึกไม่ปลอดภัยทันที

จิ้นซีเห็นเข้าก็ลอบขำ คนสวยขาของไอ้ดินดินเพื่อนรัก สำหรับคนอื่นกลับน่าสะพรึงไม่ต่างจากมาเฟีย

ชายหนุ่มแกว่งแก้วเบียร์ในมือเล่นขณะลอบสังเกตคนนั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม หากว่ากันตามตรง บรรยากาศรอบตัวของเพลง รัตนพลนั้นถ้าเทียบกับเมื่อก่อนนับว่าดีขึ้นมากแล้ว จริงอยู่ว่าหน้าตาของอีกฝ่ายอาจดูน่ากลัว แต่

ที่น่าสะพรึงยิ่งกว่าคือกลิ่นอายรอบตัวเขา

เป็นกลิ่นอายที่ชวนให้นึกถึงความตาย

คนคนหนึ่งมีกลิ่นอายแบบนี้ คิดอย่างไรก็ประหลาด แต่นอกจากเรื่องนี้ หากไม่นับเรื่องโลกส่วนตัวสูงไปบ้าง เพลงก็ไม่มีอะไรผิดปกติกอีก และถ้าว่ากันตามตรง คนที่ตกหลุมรักคนแบบนี้ได้ต่างหากที่ผิดปกติกว่า

จินซีผู้มีดวงตากลมโตเหลือบมองเพื่อนข้างตัวที่เอาแต่กระดกเบียร์จนผิวกายแดงระเรื่อ ใบหน้าหล่อเหลาถูกฤทธิ์แอลกอฮอล์อาบย้อม เจื่อไว้ด้วยกลิ่นอายร้ายกาจ

แต่เมื่อกฤตติณณ์สะอึก ดวงตาสีน้ำตาลแดงคู่นั้นก็มองมาอย่างขอกำลังใจ หนึ่งจิ้งจอกที่ห่มไว้ปล้นร่วงตูป เผยให้เห็นเจ้าซามอยด์ขนฟูที่หลบซ่อนอยู่ภายใน

“นายก็ดื่มให้มันน้อยๆ หน่อย” จินซีว่าพลางดึงแก้วเบียร์ออก กฤตติณณ์ส่งเสียงครางในลำคอขณะยื้อแก้วไว้

“ฉันต้องดื่มสร้างความกล้า”

“แต่ถ้านายดื่มมากกว่านี้แล้วอ้วกแตกขึ้นมาจะทำไง” คำขู่นี้ได้ผลชะงัด คนตั้งใจมาสารภาพรักสะอึก ก่อนจะถูกดึงแก้วไปจากมือ

เสียงเคาะโต๊ะดังมาจากฝั่งตรงข้าม เพลงนั้บปากไปทางกฤตติณณ์ส่งคำถามโดยไร้เสียงว่า “หมอนี่เมาแล้ว?”

จินซีลอบกลอกตาเล็กน้อย ความจริงยังไม่เมา แต่...

เขาพยักหน้าอย่างรวดเร็ว

“นายพาหมอนี่ไปเดินตากลมหน่อยได้ไหม” จินซีดูออกกว่าเพลงซักร้าคาญพวกที่พยายามหาทางมอมเหล้า เลยทำที่เป็นเสนอทางออกให้อย่างใจกว้าง กฤตติณณ์ตัวแข็งทื่อ ยังไม่ทันได้คัดค้าน อีกฝ่ายก็ลุกขึ้นแล้ว

เดี่ยว...เขายังไม่ได้เตรียมใจเลย

ขอเวลาอีกสักแป๊บ

กฤตติณณ์มองจินซีอย่างขอความช่วยเหลือ แต่หมอนี่กลับทำตาใส แสร้งพูดเสียงดังว่า “เอ๋ ยืนไม่ไหวแล้วเธอ!”

ไอ้เพื่อนเวร!

กฤตติฉณลอบก่นด่า ต่อให้ปกติเขามักจะหยอดมุกเสี่ยวใส่เพลิงบ้าง แต่การจีบคนกับสารภาพรักมันไม่เหมือนกัน

ไม่-เหมือน-กัน!

เมื่อครูเขายังคิดว่าควรวานเด็กไปซื้อดอกไม้มาเพิ่มใหม่อยู่เลย สารภาพรักทั้งที เตรียมใจลิปเปียงไม่พอ ต่อให้ก่อนหน้าฮึกเหิมแค่ไหน พอถึงเวลาขึ้นมาไม่ว่าใครก็ปอดแตกกันทั้งนั้น

หน้ามันใหม่ ผมที่เซตไว้ยังอยู่ทรงหรือเปล่า กฤตติฉณลอบก่นด่า
ดมกลิ่นตัว

บ้าเอ๊ย! ใครเสนอให้กินหมูกระทะวะ!

ริมฝีปากเขาผุตรอยยิ้มขึ้น เทบอยากรกระโดดลงแม่น้ำเจ้าพระยา
ไปล้างตัว

จิ้นซีดูออกว่าเพื่อนกำลังจะสติแตก จึงชิงกดบ่าอีกฝ่ายไว้ กันไม่ให้
ลุกหนี

“นายเปลี่ยนใจมากี่ครั้งแล้ว” เก้าปีที่รู้จักกันมา ไม่ใช่ว่ากฤตติฉณลอบ
ไม่เคยคิดจะสารภาพรักเลยสักครั้ง แต่เมื่อถึงเวลาไต่ถามก็มักสติแตก หา
เหตุผลลั่นแปดว่าตอนนี้ไม่เหมาะ บอกว่าควรวานหน้าจะจัดการให้เรียบร้อย
เพอร์เฟกต์

ในฐานะกุนซื่อคู่ใจ ท่านแม่ทัพลั่นกลองรบแต่กลับถอยทัพครั้งแล้ว
ครั้งเล่า ถ้ายังต้องคิดแผนอีกครั้ง จิ้นซีพบว่าตนน่าจะอ้วกออกมาเป็นคู่มือ
การสารภาพรักแล้ว

ยิ่งคิดแรงที่มือก็ยิ่งเพิ่ม ดวงตากลมโตะฉายแววโหดเหี้ยมอำมหิต “ไป!”

กฤตติฉณลอบตัวสั่นยะเยือก ตรัสรู้ในฉับพลันว่าเวลานี้ชีวิตเขาเหลือเพียง
สองทางเลือก

หนึ่งคือไปสารภาพรักแล้ว (อาจจะ) โดนเพลิงฆ่า

สองคือไม่สารภาพรักแล้วโดนจิ้นซีฆ่า (แน่นอน)

ขณะจมอยู่ในห้วงแห่งความสิ้นหวัง เพลิงก็ขมวดคิ้ว ร่างกายสูงใหญ่
อ้อมโตะมาอยู่ด้านหลังกฤตติฉณลอบอย่างไร้สัมเสียง ฝ่ามือร้อนฝ่าวดอดมา
ได้รักแล้ว ทำเอากฤตติฉณลอบอดกังวลไม่ได้

นี่รักแล้วฉันไม่ได้เบียดใช้ใหม่...

“ลูก”

“ฉันเดินไหวๆ” ชายหนุ่มติดตัวผึ้งลูกขึ้นยืนอย่างรวดเร็ว ใบหน้าเปลี่ยนจากขาวเป็นแดง เขาผงะถอยหลังสองสามก้าว ตั้งใจจะสร้างระยะห่างสักเล็กน้อย แต่กลับสะดุดขาเก้าอี้เทบหงายหลัง ดีที่คนตรงหน้าคว้าไว้ได้ทัน ก่อนหัวจะลงไปอยู่ในกระทะร้อนฉุย

“นี่เรียกว่าเดินไหว?” ดวงตาสีดำสนิทเป็นประกายขบขัน เล่นเอากฤตติณณ์รู้สึกชายขึ้นหน้า ใบหน้าหล่อเหลาแดงก่ำ สติแตกกระจายเป็นดอกไม้ไฟ สุดท้ายจึงได้แต่ก้มหน้าเดินตามอีกฝ่ายไปจุดๆ

ทางเดินริมฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยาถูกปรับปรุงใหม่ตั้งแต่ปีก่อน ลมจากแม่น้ำพัดเข้าฝั่งพาให้สมองค่อยๆ ปลอดภัยไปร่ง กระทั่งความสับสนวุ่นวายทั้งหลายยังคงล้วยถูกหอบออกไปพร้อมกัน

เพลิงเดินล้วงกระเป๋านำอยู่ด้านหน้า เส้นผมสีดำสนิทพลิวไหว ดูทั้งฟ่อนคล้ายทั้งเกี้ยวจรวานในคราวเดียว

กฤตติณณ์เหม่อมองไปยังแผ่นหลังกว้าง ทั้งๆ ที่คิดว่าเตรียมตัวมาดี ซักซ้อมจนมั่นใจ คำพูดคำจาก็จัดใส่โพลีไว้ ทว่าพอถึงเวลา ริมฝีปากกลับคล้ายถูกปิดผนึก พูดไม่ออกแม้แต่คำเดียว เขารู้สึกเหมือนตัวเองไม่ได้มาเพื่อสารภาพรัก นี่มันความตื่นเต้นระดับขอแต่งงานแล้ว

ควรเริ่มยังไงดีนะ

อย่างน้อย...ควรให้เขาหันมาก่อนดีไหม

“เพลิง คือ...”

“นายมีอะไรอยากพูดกับฉันหรือเปล่า” จู่ๆ เพลิงก็หันมา ทั้งยังเอ่ยถามอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย ทำเอากฤตติณณ์ชะงักก็ความกล้าที่เพิ่งรวบรวมอย่างยากลำบากพลันสลายหายกลายเป็นผู้ผง

“ฉัน...คือ...” ชายหนุ่มขบริมฝีปาก จากคนที่เคยก้าวขึ้นเวทีอย่างมั่นใจ เวลานี้กลับตกอยู่ที่ใต้ความประหม่า แสงไฟตกกระทบกับผิวกายขาวกระจ่าง เปิดเปลือยสีสันของความเขินอายที่แผ่ลามจนถึงใบหู

แว่วเสียงไวโอลินของนักดนตรีที่จ้างมา ไม่ต้องเดาก็รู้ว่าจินซีแอบย่อง

ตามมาช่วยออกคำสั่งสร้างบรรยากาศ ทว่าฟังได้เพียงท่อนเดียวกฤตติณณ์ ก็ไม่ได้ยินอะไรอีกนอกจากเสียงหัวใจของตนที่เต้นกระหน่ำ

ผู้ชายที่หลงรักมานานยืนอยู่ตรงหน้า กฤตติณณ์ก็พบว่าตนต้องใช้ ความกล้าทั้งชีวิตเพื่อยืนมือออกไป

ปลายนิ้วแตะปลายนิ้ว แผ่วเบาและนุ่มนวลดุจสัมผัสสมบัติอันล้ำค่า ความอ่อนโยนซึ่มลึกสู่เส้นเลือด ไหลเวียนไปยังหัวใจ

เพลงกัมหนาลง ยังคงยืนนิ่งไม่ขยับ ดวงตาสีกล้ำไม่อาจอ่านความ เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายไม่ปฏิเสธ กฤตติณณ์จึงเกาะเกี่ยวปลายนิ้วแข็งแรงนั้นอย่าง ใจกล้า

เขาก้าวเข้าไปหา รอยยิ้มจางแยมขึ้นใต้แสงไฟสลัว งดงามจนผู้คน แทบคลุ้มคลั่ง

“ฉันชอบนาย” ทั้งๆ ที่เตรียมคำพูดหวานหูไว้มากมาย สุดท้ายกลับ หลงเหลือเพียงความจริงใจอันเรียบง่ายสามพยางค์นี้ น้ำเสียงทุ้มนุ่มแผ่วเบา ยิ่งกว่าเสียงกระซิบ แทบจมหายไปกับเสียงคลื่นกระทบฝั่ง

ถึงอย่างนั้นใครบางคนก็ยังได้ยิน

“นายชอบฉันที่ตรงไหน”

เพลง รัตนพลสวมชุดสีดำตั้งแต่หัวจรดเท้า สีสนของเครื่องแต่งกาย ทำให้เขาคลายจะหลอมรวมไปกับความมืด ดวงตาสีดำสนิทจ้องตรงมา เบี่ยมไปด้วยกลิ่นอายของการรุกร้าและคุกคาม จนคนสบตาด้วยหายใจแทบ ไม่ออก

“ฉัน...” กฤตติณณ์ขยับปากอีกครั้ง แต่สิ่งเดียวที่ออกมากลับมีเพียง ความเงียบ คนตรงหน้าเลิกคิ้วน้อยๆ พร้อมอย่างเท้าเข้ามาหา เป็นฝ่ายทำลาย ระยะห่างลง เพลงยกมือขึ้นมาแตะแก้มคู่สนทนา ท้องนิ้วหยาบกร้านมอบ สัมผัสชวนจี้จี้แก๊ฝิวหนังอ่อนนุ่ม

หัวใจกฤตติณณ์เต้นโครมคราม สมอของเขาดิ่งขึ้นว่างเปล่าเมื่อ เพชฌัญหำกับความใกล้ชิดนี้ ได้แต่เบิกตามองคู่สนทนาอย่างโง่งม

“ฉันถามยากไปเธอ”

“ไม่ คือว่าฉัน...”

ฉันไม่รู้ว่าจะเริ่มตอบที่ตรงไหน

เก้าปี ช่วงเวลายาวนานขนาดนี้ สิ่งที่ทำให้เขาชอบเพลิงไม่ใช่รักแรกพบ หรือเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง กลับเป็นสิ่งละอันพันละน้อยที่สะสมตกตะกอน รู้สึกตัวอีกครั้งเขาก็ละลายจากอีกฝ่ายไม่ได้แล้ว

ฉันประทับใจตอนที่นายช่วยฉันจากนักเลง

ฉันประทับใจตอนที่นายไม่ทอดทิ้งฉันเหมือนกับคนอื่น

ฉันประทับใจตอนที่นายกล้าลุกขึ้นแฉอาจารย์ที่สวนลามนักเรียน

ฉันประทับใจตอนที่นาย...

กฤตติคุณขยับปากเป็นครั้งที่สาม เรื่องราวมากมายไหลบ่าท่วมทับ อยู่ในความคิด กระทบตาของเขาร้อนผ่าวเหมือนจะร้องไห้

นี่มันไม่เทเลย

“ติณณ์ อย่าร้อง” ได้ยินคำคำนี้พร้อมกับปลายนิ้วที่เก๋ลิ้นไล่ไต่ตา หัวใจเขาก็เต้นแรงจนเหมือนจะทะลุออกจากอก ช่วงขณะนี้กฤตติคุณปล้นตระหนักได้ว่าตนต้องการระยะห่างและพื้นที่

นี่มันไม่ดีต่อใจเลยสักนิด!

ริมฝีปากหยักลิ้นปรากฏรอยยิ้มขบขัน ขณะยินยอมให้กฤตติคุณถอยห่าง ดวงตาเรียวรีคู่นั้นก็หลุบลง นัยน์ตาเป็นประกายพราวระยับดุจทะเลดาว

“ความจริงแล้วฉัน...” กฤตติคุณก้าวถอยหลังอีกก้าว ตั้งใจว่าจะหยุดอยู่ตรงนี้ ทว่าจังหวะนั้นเขากลับสัมผัสได้ว่าพื้นใต้เท้าเหลือเพียงอากาศ ความคิดแรกที่แวบผ่านคือทางเท้ากรุงเทพฯทำพิษ เรื่องปิดหลุมกลบบ่อไม่ดีจนรถตกลงไปทั้งคันยังเคยมี นับประสาอะไรกับคนคนหนึ่ง!

“ส่งมือมา!” เพลิงร้อง กฤตติคุณหันหน้าเพื่อตีสี รีบยื่นมือออกไปทันที แต่กลับคว้าได้เพียงความว่างเปล่า แรงโน้มถ่วงกระซอกพวกเขาออกจากกันชั่วพริบตาหนึ่ง ทั้งเพลิงและคำคืนริมแม่น้ำเจ้าพระยาล้วนห่างไกลออกไป

คำตอบของเก้าปีที่เขารอคอยเองก็เช่นกัน

เมื่อกฤตติณณ์ลืมตาขึ้น สิ่งแรกที่เขาเห็นคือเพดานห้อง

เขานอนอยู่บนเตียงในห้องพักโล่งกว้างไร้เงาคน ผ้าม่านสีอ่อนพลิ้วไหวจากแรงลม เป็นบรรยากาศที่ดูคุ้นเคยอย่างน่าประหลาด

ชายหนุ่มลุกขึ้นนั่งอย่างงุนงง คีระชะปวดตื้อ คลื่นไส้จนแทบอาเจียน กฤตติณณ์ยกมือขึ้นปิดปาก ต้องนั่งนิ่งๆ ครู่หนึ่งถึงจะดีขึ้น บนโต๊ะข้างเตียงมีโทรศัพท์มือถือถือสีดำตกอยู่บนวงอยู่ เขามองแล้วคว้าว้าขึ้นมา เดวว่าไม่จิ้นซี้ก็เพลิงที่ทั้งไว้ อีกทั้งตนร่วงลงท่ระบายน้ำแต่กลับไม่บาดเจ็บ บางทีที่ร้านหมูกระทะอาจมีห้องพัก...

คิดมาถึงตรงนี้เขาก็ชะงัก...ร้านหมูกระทะที่ไหนจะมีห้องพัก

กฤตติณณ์ส่ายหน้า ตัดสินใจโทร.หาเพื่อนก่อนค่อยว่ากัน ทว่าเมื่อเปิดเครื่องเขากลับต้องชะงัก ภาพลือกหน้าจอของโทรศัพท์มือถือถือเครื่องนี้เป็นภาพครอบครัวเขาตอนไปเที่ยวเยอรมนีเมื่อหลายปีก่อน โทรศัพท์มือถือของคนแปลกหน้าจะมีภาพนี้ได้อย่างไร ยิ่งไปกว่านั้น...

วันที่ที่ปรากฏบนหน้าจอยังเป็นของเมื่อเก้าปีที่แล้ว

กฤตติณณ์มองภาพนั้นก่อนหัวเราะเหอๆ บอกว่าตัวเองคงไม่ช่วยถึงขนาดนั้น นี่เป็นโลกปกติธรรมดา ไม่ใช่ให้นายย่อนเวลาทะเลลุมิตีที่ไหน เขาจะย่อนเวลาได้อย่างไร แต่เมื่อเหลเห็นมือขาวอวบอ้วนของตัวเอง ชายหนุ่มก็แทบน้ำตานอง ครึ่งสุดท้ายที่อ้วนขนาดนี้ก็เมื่อเก้าปีก่อนจริงๆ นั่นแหละ

กฤตติณณ์คลานลงจากเตียงด้วยท่วงท่าแข็งทื่อ เป้าหมายย่อมเป็นกระจกตรงตู้เสื้อผ้า คุณอดีตดาราดินหน้าหนึ่งก้าวถอยหลังสองก้าว ยึดยกอยู่ครู่ใหญ่กว่าจะกลั่นใจส่งตัวเองไปยืนอยู่หน้ากระจกได้

ใบหน้าขาวผ่องกลมย้อย ดวงตาอันคุ้นเคยสบตอบกลับมา ภาพของเด็กหนุ่มที่กระจกส่องสะท้อน นอกจากคำว่า ชาว กลม นุ่มนึ่มแล้วก็ไม่มีความจำเป็นที่ความคำไหนที่เหมาะสมอีก

นี่เป็นตัวเขาเมื่อเก้าปีก่อนชัดๆ!

เห็นสภาพตัวเองตอนนี้ กฤตติณณ์ก็รู้สึกว้า หากบอกว่าเป็นความฝันก็หลอกตัวเองเกินไป ตัวเองกำลังหลับหรือตื่น เขาจะแยกแยะไม่ได้เชียวหรือ เด็กหนุ่มลอกแผ่นลัดไซ้ที่ตัวเองเวอร์ชันอดีตแปะไว้บนหน้าผากออก

ก่อนจะกุมหัว เริ่มครุ่นคิดว่าถ้าไปกระโดดลงหลุมแถวแม่น้ำเจ้าพระยาจะพาเขาข้ามเวลากลับไปได้ไหม

ไม่น่า ไอ้หลุมที่ตนตกลงมาอยู่ตรงไหนเขายังไม่แน่ใจเลย

“แม่งเอ๊ย” กฤตติณณ์สบถ เพราะไม่อยากเชื่อว่าตัวเองย้อนเวลามา จึงลงมือรื้อค้นทุกอย่างบนอินเทอร์เน็ต ข้อมูลทั้งหมดชี้ชัด แต่เขายังไม่ตัดใจเด็กหนุ่มกัดฟัน คือมันเป็นครั้งสุดท้าย ลองแก๊งโทร.ถามน้ำเรื่องน้องที่ยังแบบเบาๆ บอกคิดถึง อยากไปเล่นกับน้อง ปรากฏว่าโดนตักกลับมาว่าเธอยังไม่ได้แต่งงานจะเอาน้องที่ไหนมาให้เขาเล่น

กฤตติณณ์ถึงได้เชื่อว่าตัวเองย้อนเวลากลับมาจริง ๆ

ซัวยังย้อนมาตอนไหนไม่ย้อน ดันเป็นตอนเพิ่งรวบรวมความกล้าสารภาพรักออกไป ทั้งที่คำตอบเล่นมาถึงปลายลิ้น แต่สุดท้ายกลับค้างเติ่งอยู่กลางประโยค

‘ความจริงแล้วฉัน...’

รักนาย?

มองนายแค่เพื่อน?

ชอบผู้หญิง?

ความคิดกฤตติณณ์เล่นพล่าน เต็มคำในช่องว่างไม่ยอมหยุด ยิ่งคิดถึงฉากสารภาพรักที่เตรียมไว้ก็ยิ่งเจ็บปวด ทั้งนักดนตรีและแสงไฟริมฝั่งน้ำ ไทหนจะแซมเปียกกับรถเปิดประทุนตกแต่งด้วยกุหลาบที่กลายเป็นหมัน กว่าจะได้คำตอบอีกครั้งเขาต้องรออีกนานเท่าไร

เก้าปีเธอ

ตัวเขากับเพลิงตอน ม.4 เป็นแค่เพื่อนร่วมชั้น หนึ่งปีคุยกันไม่ถึงร้อยประโยค ระยะห่างในความสัมพันธ์ห่างไกลเกินกว่าจะวัด แต่คิดถึงความเป็นจริงนี้ หัวใจเขาก็เหมือนโดนมีดบาด

ย้อนเวลาเธอ เอรเอ๊ย ย้อนตอนไหนไม่ย้อน ทำให้ต้องเป็นตอนที่ฉันเพิ่งสารภาพรักนี่!